

Omringd door stenen, ondergedompeld in stilte, zat ik hoog achter het raam te kijken hoe de derde dag van de week plaatsmaakte voor de vierde. De rivier van de nacht stroomde verder zonder zich iets van de kalender aan te trekken.

Ik hoopte getuige te zijn van het wonderbaarlijke moment waarop het echt zou gaan sneeuwen. Eerder op de avond waren een paar vlokjes uit de lucht omlaag gedwarreld, maar daar was het bij gebleven. De echte bui liet nog steeds op zich wachten.

De kamer werd alleen verlicht door een dikke kaars in een amberkleurig glas op het bureau in de hoek. Iedere keer als een vleugje tocht over het vlammetje streek, droop het licht als smeltende boter over de kalkstenen muren en klotsten vloeibare schaduwen in golven door de hoeken.

De meeste avonden vind ik het licht van de lamp veel te sterk. En als ik zit te schrijven komt het enige schijnsel van het computerscherm, louter het licht van grijze lettertjes op een donkerblauwe achtergrond. En omdat er nu geen licht op het raam viel, werd mijn gezicht er niet in weerspiegeld. Ik kon onbelemmerd naar de donkere nacht achter het glas kijken.

Bij een verblijf in een klooster, ook al ben je slechts gast en geen monnik, heb je meer kans dan op andere plaatsen om de wereld te zien zoals die is, in plaats van door de schaduw die je er zelf op werpt.

St. Bartholomew's Abbey lag midden in de uitgestrektheid van de Sierra Nevada, aan de Californische kant van de grens. De oeroude wouden die de steile hellingen bedekten, waren in duisternis gehuld.

Vanaf dit raam op de tweede verdieping kon ik maar een ge-

deelte zien van de grote voortuin en de geasfalteerde oprit die er dwars doorheen sneed. Vier lage lantaarns met klokvormige kappen verspreidden hun licht in bleke ronde cirkels.

Het gastenverblijf bevindt zich in de noordwestelijke vleugel van de abdij. Op de begane grond liggen conversatiekamers, de twee verdiepingen erboven bevatten privéverblijven.

Terwijl ik zat te wachten tot het ging sneeuwen zwierf iets wits dat geen sneeuw was door de tuin vanuit het donker het lantaarnlicht binnen.

De abdij heeft één hond, een bijna vijftig kilo zware kruising tussen een Duitse herder en vermoedelijk een labrador. Hij is helemaal wit en beweegt met de gratie van mist. Hij heet Boo.

Trouwens, ik heet Odd Thomas. Mijn verknipte ouders beweren dat er een vergissing is gemaakt bij de aangifte en dat ik eigenlijk Todd had moeten heten. Maar zo hebben ze me nooit genoemd. En de afgelopen eenentwintig jaar heb ik ook geen moment overwogen om mijn naam in Todd te veranderen. Odd betekent raar of bizar en dat past perfect bij de vreemde wending die mijn leven heeft genomen, of mijn ouders nu wel of niet bewust voor die naam hebben gekozen.

Beneden bleef Boo midden op de oprit staan en tuurde de weg af die geleidelijk in het donker verdween.

Bergen bestaan niet alleen uit hellingen. Hier en daar wordt een helling onderbroken, en de abdij staat op een hooggelegen weide, gericht op het noorden.

Te oordelen naar Boos gespitste oren en opgeheven kop, zag hij een bezoeker aankomen. Hij hield zijn staart laag. Ik kon zijn nekharen niet zien, maar zijn gespannen houding deed vermoeden dat die recht overeind stonden.

De lantaarns langs de oprit blijven branden vanaf de schemering tot het ochtendgloren. De monniken van St. Bart's vinden dat nachtelijke bezoekers, ook al zijn die nog zo zeldzaam, met licht verwelkomd moeten worden.

De hond bleef een tijdje roerloos staan en richtte toen zijn aandacht op het gazon rechts van de oprit. Zijn kop ging omhoog. Zijn oren drukten zich plat tegen zijn kop.

Het duurde even voordat ik zag wat Boo zo verontruste.

Maar opeens kreeg ik een gedaante in het oog, even vluchtig als een nachtelijke schaduw die over zwart water zweeft. De gedaante kwam dicht genoeg bij een van de lantaarnpalen om kortstondig zichtbaar te worden.

Zelfs op klaarlichte dag zou dit een bezoeker zijn die alleen de hond en ik konden zien.

Ik zie dode mensen, geesten van overleden personen die ieder om een eigen reden deze wereld nog niet willen verlaten. Sommigen komen naar mij toe omdat ze vermoord zijn en gerechtigheid eisen, anderen zijn op zoek naar troost of gezelschap, en weer anderen zoeken me op om redenen die ik niet altijd begrijp. Dat maakt mijn leven knap gecompliceerd.

Ik ben niet uit op medeleven. Ieder van ons heeft zo zijn eigen problemen en u vindt die van u waarschijnlijk net zo belangrijk als ik die van mij.

Misschien staat u elke ochtend anderhalf uur in de file, uw voortgang verhinderd door ongeduldige en incompetenten weggebruikers, onder wie prikkelbare exemplaren met door veelvuldig gebruik gespierde middelvingers. Maar probeert u zich eens uw mate van stress voor te stellen als op zo'n ochtend op de passagiersplaats een jongeman zat met een gruwelijke, met een bijl toegebrachte wond in zijn hoofd en op de achterbank een oude vrouw met uitpuilende ogen en een paars gezicht, die door haar man was gewurgd.

De doden praten niet. Ik weet niet waarom. En een met een bijl togetakelde geest laat op de bekleding geen bloedsporen achter. Desalniettemin is een gevolg van recent overledenen verontrustend en niet bepaald opwekkend.

De bezoeker op het gazon was geen gewone geest, het wás misschien helemaal geen geest. Behalve de op aarde talmende geesten van de doden zie ik nog een ander soort bovennatuurlijke entiteiten. Die noem ik *bodachs*.

Ze zijn pikzwart, vloeiend van vorm en even weinig substantieel als schaduw. Ze zijn geruisloos, zo groot als een gemiddelde man en bewegen zich dikwijls in een soort tijgersluipgang over de grond.

Het wezen op het gazon liep rechtop: zwart en zonder duidelijke kenmerken, al deed het wel denken aan iets wat half

mens, half wolf was. Gestroomlijnd, lenig en onheilspellend.

Zijn voorbijgaan bracht het gras niet in beweging. Als het gras water was geweest, zou het wezen geen rimpelingen in zijn kielzog hebben achtergelaten.

In de folklore van de Britse eilanden is een bodach een verachtelijk beest dat 's nachts door schoorstenen omlaag glibbert en stoute kinderen meeneemt. Te vergelijken met, bijvoorbeeld, belastinginners.

De wezens die ik zie, zijn geen bodachs en ook geen belastinginners. Ze nemen geen stoute kinderen mee en ook geen volwassen onverlaten. Maar ik heb gezien hoe ze huizen binnendrongen via de schoorsteen – of via een sleutelgat of een kier in een raamkozijn, zo vluchtig als rook – en ik weet geen betere naam voor ze.

Hun onregelmatig opduiken is altijd een reden voor verontusting. Deze wezens lijken onstoffelijke vampiers te zijn die in de toekomst kunnen kijken. Ze worden aangetrokken door plaatsen waar binnen afzienbare tijd geweld of grote rampen zullen plaatsvinden, alsof ze zich voeden met menselijk leed.

Hoewel Boo, en dat moest ook wel, een dappere hond was, deinsde hij terug voor de passerende verschijning. Zijn zwarte lippen trokken zich terug en ontblootten zijn scherpe, witte snijtanden.

De geest bleef even staan, alsof hij de hond wilde tergen. Bodachs lijken te weten dat sommige dieren hen kunnen zien.

Ik geloof niet dat ze weten dat ook ik hen kan zien. Als dat wel het geval was, zouden ze volgens mij minder mededogen met me hebben dan krankzinnige moellahs met hun slachtoffers wanneer ze in de stemming zijn om iemand te laten vierdelen en onthoofden.

Bij het zien van dit exemplaar was mijn eerste opwelling: ik ga weg bij het raam en zoek de stofnesten onder mijn bed op. Mijn tweede opwelling was: ik moet plassen.

Maar ik negeerde zowel de aanval van lafheid als het signaal van mijn blaas en rende vanuit mijn kamer de gang op. Op de tweede verdieping van het gastenverblijf zijn twee kleine suites. De andere was momenteel niet bewoond.

Op de eerste verdieping lag de Rus met de dreigende blik

ongetwijfeld te fronsen in zijn slaap. De massieve constructie van de abdij zou voorkomen dat mijn voetstappen tot zijn dromen zouden doordringen.

Het gastenverblijf heeft een nauwe wenteltrap, granieten treden omsloten door stenen muren. De treden zijn afwisselend zwart en wit en doen me altijd denken aan harlekijns en pianotoetsen en aan een oud, mierzoet nummer van Paul McCartney en Stevie Wonder.

Hoewel stenen trappen keihard zijn en het zwart-witpatroon je makkelijk je gevoel voor richting kan ontnemen, rende ik in volle vaart naar de benedenverdieping, met het risico het graniet te beschadigen als ik zou vallen en er met mijn hoofd tegenaan zou slaan.

Zestien maanden eerder had ik dat wat mij het dierbaarst was verloren, waardoor mijn hele wereld was ingestort, maar toch ben ik doorgaans niet roekeloos. Ik heb minder om voor te leven dan vroeger, maar mijn leven heeft nog steeds een doel en ik doe mijn best betekenis te vinden in de dagen.

Toen ik zonder schade aan te richten op de benedenverdieping was aanbeland, haastte ik me door de grote conversatiekamer, waar alleen een nachtlampje met een met kralen versierde kap de duisternis verdreef, en vervolgens door een zware, eikenhouten deur met een gebrandschilderd raam, en ik zag mijn adem een wolkje vormen in de winternacht.

De kloostergang van het gastenverblijf omringt een binnenplaats met een spiegelende vijver en een witmarmeren standbeeld van Sint-Bartholomeus, zonder twijfel de minst bekende van de twaalf apostelen.

De plechtstatige Sint-Bartholomeus staat hier afgebeeld met zijn rechterhand op zijn hart gedrukt en zijn linkerarm uitgestrekt. Op zijn handpalm ligt iets wat op een pompoen lijkt, maar het kan ook een andere kalebasachtige vrucht zijn.

De symbolische betekenis van de pompoen ontgaat me.

In deze tijd van het jaar was de vijver leeggepompt en er rees geen geur van natte kalksteen uit op, zoals in warmere jaargetijden. Wel bespeurde ik een flauwe ozongeur, zoals na bliksem tijdens een voorjaarsbui. Dat vond ik vreemd, maar ik rende verder.

Ik volgde de zuilengang naar de deur van de ontvangstruimte van het gastenverblijf, ging naar binnen, liep dwars door het in schaduwen gehulde vertrek en door de voordeur van de abdij weer de decembernacht in.

Onze witte bastaardherder, Boo, die nog steeds op dezelfde plek op de oprit stond waar ik hem vanuit mijn raam op de tweede verdieping had zien staan, draaide zijn kop om en keek me aan toen ik de treden van het brede bordes afliep. Zijn ogen waren helder en blauw, zonder die griezelige glans die je bij dierenogen in het donker doorgaans ziet.

Door het ontbreken van sterren- en maanlicht, was de uitgestrekte voortuin voor het grootste deel in diepe duisternis gehuld. Als zich daar ergens een bodach schuilhield, kon ik hem niet zien.

‘Waar is hij gebleven, Boo?’ fluisterde ik.

Hij gaf geen antwoord. Mijn leven mag dan vreemd zijn, het is niet zo vreemd dat er ook pratende honden in voorkomen.

Maar de hond stapte wel uiterst behoedzaam van de oprit af de tuin in. Hij liep naar het oosten, langs de indrukwekkende abdij, die er met haar smalle, nauwelijks waarneembare voegen tussen de stenen uitziet alsof ze uit een enkel reusachtig rotsblok was gehakt.

Er stond geen zuchtje wind en de duisternis hing met dichtgevouwen vleugels om ons heen.

Het platgetrapte gras, bruin van de winterse kou, knisperde onder mijn voeten. Ik slaagde er niet in om me even geruisloos voort te bewegen als Boo.

Ik had het gevoel dat ik werd gadegeslagen en keek op naar de ramen, maar zag niemand, geen licht, op het zwakke flakkeren van de kaars in mijn verblijf na, geen bleek gezicht dat door een donkere ruit naar buiten tuurde.

Ik was alleen in een spijkerbroek en een τ -shirt naar buiten gerend. Nu sneed de decemberkou in mijn blote armen.

Nog steeds in oostelijke richting liepen we langs de kerk, die geen op zichzelf staand gebouw is, maar deel uitmaakt van de abdij.

In het koor brandt altijd een lamp, maar het schijnsel daar-

van is te zwak om de gebrandschilderde ramen te verlichten. Door raam na raam leek het zwakke licht ons gade te slaan als het norske oog van iets wat in een bloeddorstige bui was.

Nadat hij me naar de noordoostelijke hoek van het gebouw had gebracht, sloeg Boo af naar het zuiden, langs de achterkant van de kerk. We vervolgden onze weg naar de vleugel van de abdij waarin op de eerste verdieping het noviciaat is gevestigd. Daar slapen de novicen die de gelofte nog niet hebben afgelegd. Van de vijf die momenteel hun opleiding kregen, mocht en vertrouwde ik er vier.

Plotseling liet Boo zijn behoedzame tred varen. Hij rende pal naar het oosten, weg van de abdij, en ik rende achter hem aan.

Toen de tuin overging in de ongetemde weide, striemde het gras langs mijn knieën. Binnenkort zouden die lange, dorre halmen door een pak sneeuw worden platgedrukt. Het land loopt over een afstand van enkele tientallen meters licht naar beneden. De weide liep een kleine honderd meter schuin af waarna het kniehoge gras weer overging in een vlak gemaaid gazon. Voor ons in de duisternis doemde St. Bartholomew's School op.

Het woord 'school' is in feite een eufemisme. De leerlingen zijn elders ongewenst en de school is tegelijk hun thuis, misschien het enige dat sommigen van hen ooit zullen kennen. Het is de oorspronkelijke abdij, vanbinnen geheel verbouwd, maar nog altijd een indrukwekkend gebouw. Hierin is tevens het klooster gehuisvest waar de nonnen wonen die de leerlingen onderwijzen en verzorgen.

Achter de voormalige abdij tekende het woud zich af tegen de zwaarbewolkte lucht, zwarte overhangende takken die onzichtbare paden beschutten die tot ver in de eenzame duisternis voerden.

De hond, die klaarblijkelijk het spoor van de bodach volgde, liep de brede treden van het bordes op naar de voordeur van de school.

De meeste deuren van de abdij worden nooit op slot gedaan, maar ter bescherming van de leerlingen wordt de school in de

regel wel afgesloten. Alleen de abt, de moeder-overste en ik hebben een looper waarmee we overal naar binnen kunnen. Ik ben de eerste gast die een dergelijk blijk van vertrouwen mocht ontvangen.

Dit bewijs van vertrouwen vervult me niet met trots. Het is eerder een last. De looper in mijn zak voelt soms aan als een ijzeren noodlot dat aangetrokken wordt door een diep in de aarde verborgen magneet. De sleutel stelt me in staat snel op zoek te gaan naar broeder Constantine, de dode monnik, wanneer die zich manifesteert met het luiden van de klokken in een van de torens of met een andersoortige kakofonie elders.

In Pico Mundo, het woestijnstadje waar ik het grootste deel van mijn leven heb doorgebracht, waren nog steeds de geesten rond van een groot aantal mannen en vrouwen. Hier hebben we alleen broeder Constantine, die in zijn eentje net zoveel last veroorzaakt als alle doden van Pico Mundo bij elkaar, één geest, maar één te veel. Maar met een rondsluipende bodach in de buurt was broeder Constantine wel de minste van mijn zorgen. Huiverend stak ik mijn sleutel in het slot. De scharnieren piepten en ik liep achter de hond aan de school in.

In de ontvangstruimte hielden twee nachtlampjes de volslagen duisternis op afstand. Diverse zitjes gevormd door zitbanken en leunstoelen schonken de ruimte het aanzien van een hotellobby.

Ik haastte me langs de onbezette receptiebalie en liep door een klapdeur een gang binnen die verlicht werd door een noodlamp en rood opgluoiende UITGANG-bordjes. Op deze verdieping bevonden zich de leslokalen, de ziekenzaal, de keuken en de gemeenschappelijke eetzaal. De met culinaire gaven begiftigde nonnen waren nog niet begonnen met de voorbereidingen voor het ontbijt. Het zou nog uren duren voordat de stilte in deze vertrekken doorbroken werd.

Ik liep via de zuidelijke trap naar de overloop op de eerste verdieping, waar Boo op me stond te wachten. Hij was nog steeds in een ernstige stemming, hij kwispelde niet en begroette me niet met een grijns.

Twee lange en twee korte gangen vormden een rechthoek

die toegang bood tot de kamers van de leerlingen. Elke kamer huisvestte twee leerlingen.

Op de zuidoostelijke en noordwestelijke overgang van de gangen bevond zich een nonnenpost die allebei binnen mijn gezichtsveld lagen toen ik boven aan de trap in de zuidwestelijke hoek van het gebouw stond. In de noordwestelijke post zat een non achter de balie te lezen, maar vanaf deze afstand kon ik niet zien wie het was. Bovendien werd haar gezicht half verborgen door haar kap. Dit zijn geen moderne nonnen die zich kleden als vrouwelijke parkeerwachters. Deze zusters dragen nog steeds het ouderwetse habijt, waarmee ze sommige mensen evenveel ontzag inboezemen als een soldaat in gevechtstenu.

De zuidoostelijke post was verlaten. De dienstdoende non maakte waarschijnlijk net haar ronde of hield zich bezig met een van haar pupillen.

Toen Boo rechts afsloeg, in zuidoostelijke richting, liep ik achter hem aan zonder mijn aanwezigheid kenbaar te maken aan de lezende non. Toen ik drie stappen had genomen was ze buiten mijn gezichtsveld.

Veel van de nonnen zijn verpleegkundige, maar ze doen hun best om te zorgen dat de eerste verdieping meer op een gezellig studentenverblijf lijkt dan op een ziekenhuis. Over twintig dagen was het Kerstmis en de gangen waren getooid met plastic dennentakken en glimmende versierselen. Uit consideratie met de slapende leerlingen was het licht gedimd. De glans van de versieringen werd voor het merendeel geabsorbeerd door trillende schaduwen.

De deuren van sommige kamers waren dicht, andere stonden op een kier. Er stonden niet alleen nummers op, maar ook namen.

Halverwege het trappenhuis en de nonnenpost bleef Boo staan voor kamer 32, waarvan de deur op een kier stond. Op de naambordjes stond in blokletters ANNAMARIE en JUSTINE.

Dit keer stond ik dicht genoeg bij Boo om te zien dat zijn nekharen overeind stonden.

De hond liep de kamer in, maar ik aarzelde uit kiesheid. Ik had eigenlijk een non moeten vragen me naar de leerlingen-

verblijven te vergezellen. Maar dan had ik haar moeten uitleggen wat bodachs waren en dat wilde ik eigenlijk niet. Bovendien wilde ik niet het risico lopen dat een van die kwaadaardige geestverschijningen zou horen dat ik over ze praatte.

Officieel waren maar twee personen – één in de abdij en één in het klooster – op de hoogte van mijn gave, als je iets wat zo veel weg heeft van een vloek tenminste een gave kunt noemen. Zuster Angela, de moeder-overste, is deelgenoot van mijn geheim, en ook pater Bernard, de abt.

Goed fatsoen had geboden dat zij een duidelijk beeld hadden van de gekwelde jongeman die zij voor lange tijd als gast verwelkomden. Om zuster Angela en abt Bernard ervan te overtuigen dat ik noch een bedrieger noch een zot was, had Wyatt Porter, de politiecommissaris van Pico Mundo, mijn woonplaats, hen deelgenoot gemaakt van de bijzonderheden van een paar moordzaken waarbij ik hem geholpen had. Ook pater Sean Llewellyn had een goed woordje voor me gedaan. Hij is de katholieke priester in Pico Mundo en bovendien de oom van Stormy Llewellyn, van wie ik had gehouden, maar die ik was verloren, en wier herinnering ik voor eeuwig zal blijven koesteren.

Tijdens de zeven maanden die ik inmiddels in dit toevluchtsoord in de bergen had doorgebracht, had ik nog iemand deelgenoot gemaakt van de waarheid van mijn leven: broeder Boksbeugel, een van de monniken. Hij heet eigenlijk Salvatore, maar we noemen hem meestal Boksbeugel. Broeder Boksbeugel zou geen moment hebben gearzeld op de drempel van kamer 32. Hij is een monnik van de daad. Hij zou onmiddellijk hebben besloten dat de dreiging die van de bodach uitging geen ruimte liet voor kiesheid. Hij zou net zo stoutmoedig als de hond naar binnen zijn gestormd, zij het minder gracieus en met veel meer lawaai.

Ik duwde de deur verder open en liep naar binnen.

Er stonden twee ziekenhuisbedden. In het bed het dichtst bij de deur lag Annamarie, in het andere lag Justine. Allebei sliepen ze.

Op de muur achter elk bed hing een lamp die bediend kon worden met een schakelaar aan een snoer, dat om de zijstang

van het bed was geslagen. Met de schakelaar kon ook de lichtsterkte worden geregeld.

Annamarie, tien jaar oud, maar klein voor haar leeftijd, had haar lamp gedimd laten branden, bij wijze van nachtlampje. Ze was bang in het donker. Haar rolstoel stond naast het bed. Aan een van de handgrepen aan de rugleuning van de stoel hing een gewatteerd windjack. Aan de andere handgreep hing een wollen muts. Die wilde ze in winternachten per se altijd bij de hand hebben.

Het meisje lag te slapen met de rand van het bovenlaken stijf in haar broze vingers geklemd, alsof ze klaar lag het beddengoed van zich af te gooien. Haar gespannen gezichtsuitdrukking wees op bezorgde afwachting, zwakker dan angst, sterker dan lichte onrust. Hoewel ze diep in slaap was, leek ze voorbereid te zijn om bij het minste of geringste op de vlucht te slaan.

Eén keer per week oefende Annamarie, uit eigen beweging, met stijf dichtgeknepen ogen, hoe ze in haar elektrische rolstoel bij de twee liften moest komen. De ene was in de oostelijke vleugel, de andere in de westelijke. Ondanks haar wrede beperkingen was ze een opgewekt kind. De voorbereidingen voor een vlucht waren eigenlijk niets voor haar. Hoewel ze er niet over wilde praten, leek ze aan te voelen dat er een nacht van verschrikkingen op komst was, een vijandige duisternis waardoor ze haar weg zou moeten zoeken. Misschien was ze helderziend.

De bodach die ik voor het eerst vanuit mijn raam op de bovenste verdieping had gezien was hiernaartoe gekomen, maar niet alleen. Drie van die stille, wolfachtige schaduwen stonden rond het tweede bed, waarin Justine lag te slapen.

Een enkele bodach is de voorbode van dreigend geweld dat ofwel nabij en waarschijnlijk is ofwel ver weg en minder zeker. Wanneer ze in groepjes van twee of drie verschijnen, is het gevaar al dichterbij. Ik weet inmiddels uit ervaring dat het verschijnen van een hele horde betekent dat het niet langer gaat om dreigend gevaar maar om daadwerkelijk ophanden zijnd levensgevaar en dat binnen luttele dagen of uren heel wat mensen de dood zullen vinden. Hoewel de rillingen me over de rug

liepen toen ik dat drietal zag, was ik blij dat het er geen dertig waren.

Bevend van opwinding bogen de bodachs zich over de slapende Justine, alsof ze haar aandachtig bestudeerden. Alsof ze zich met haar aanblik voedden.